

Јасминка Петровић

Хоћу кући!

Илустровала
Ана Петровић

Одисеја
Београд, 2016.

Садржај

Прво поглавље
Оглазим без поздрава и без ђауча

Друго поглавље
Врло, врло необична планета

Треће поглавље
Хм, што је нека грешка!

Четврто поглавље
Испред њега је било једно око

Пето поглавље
Кесица чаја пада на дно шоље

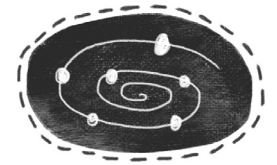
Шесто поглавље
Хоћу да ђерем судове!

Седмо поглавље
Немам возачку дозволу за камион!

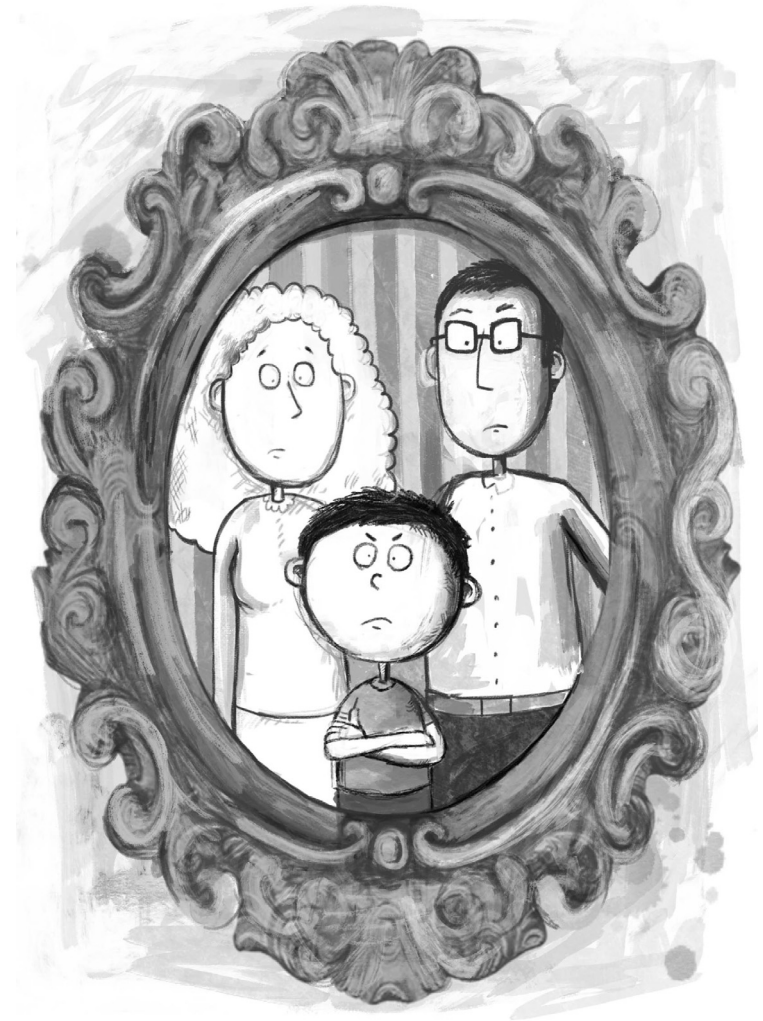
Осмо поглавље
Колико кошња килограм смеха?

Девето поглавље
Хоћу кући!

Десето поглавље
Ма, ши си што нешто сањао

Прво поглавље
**Оглазим без њозрава
и без њаџуча**

Никола лежи на кревету, с јорганом преко главе. Љут је као паприка. Таман кад је требало да пређе на следећи ниво игрице, тата му је искључио компјутер, а мама му је прстом показала на купатило. Туширање. Умивање. Зуби. Пицама. Кревет.

„Није фер! Могли су да ме пусте још пет минута! Па шта ако идем ујутру у школу? Гррррр!” – стиска Никола зубе и бесно удара ногама о душек.

Мама и тата му стално нешто наређују:

„Не трчи, ознојићеш се!”

„Смири се! Зар не видиш да телефонирам?”

„Пожури! Видиш да каснимо!”

„Не дирај компјутер, покварићеш га!”

„Тишина! Гледамо вести!”

„Не скачи по двоседу!”

„Да се ниси мрднуо са те столице!”

Руку на срце, ни Никола није нека цвећка.

Између келерабе и пржених кромпирића, увек бира оно што је мање здраво.

Између чоколаде и јабуке,
увек бира оно слађе.

Између ћутања и причања,
увек бира оно што
ће маму више да изнервира.

Између „напред” и „назад”
увек бира оно што тати мање
одговара.

Између „хоћу” и „нећу”,
увек бира „нећу”.

Између „малог” и „вели-
ког”, увек бира „највеће”.

Између „раније” и „касније”, увек
бира „сад, одмах”.

Све у свему, нико у тој породици
није савршен. Али, то је ваљда и нор-
мално, зар не? Једино је проблем што
Никола никада не размишља о по-
следицама и обично окриви неког
другог.

Моји родитељи су грозни!
Сви имају боље родитеље од
мене! Каква неправда! Крајње
је време да их променим.

Тако Никола гунђа
себи у браду.

И тако је пала одлука. Из ових стопа креће у потрагу за новим родитељима. Само још да смисли где да их нађе. У комшилуку? У суседној држави? У Европи? Африци? Аустралији? На Северном полу? У огласима? На Фејсбуку? Стоп! Ништа од поменутог. За тако симпатичног и паметног дечака, какав је Никола, родитељи се могу наћи једино на некој другој планети.

„Крећем у потрагу!” – Никола полетно устаје из кревета. „За ову кућу ме више ништа не везује. Одлазим без поздрава и без папуча. Одлазим заувек. Нећу да понесем ништа, ни једну једину ствар.”

Никола је направио два корака, а онда се предомислио:

„У ствари, понећу Монструма, нек ми се нађе.”

Друго поглавље
Врло, врло необична
планета

Каква планета! Никола је занемео од изненађења. Пред њим се све отварао: и планине, и мора, и земља, и књиге, и клавири, и прозори и врата. Из сваког отвора су се појављивали разнобојни, мирисни и мелодични облици. Све се преклапало, повезивало, укрштало, свирало,

звонило, певало као у најлућем цртаном филму.

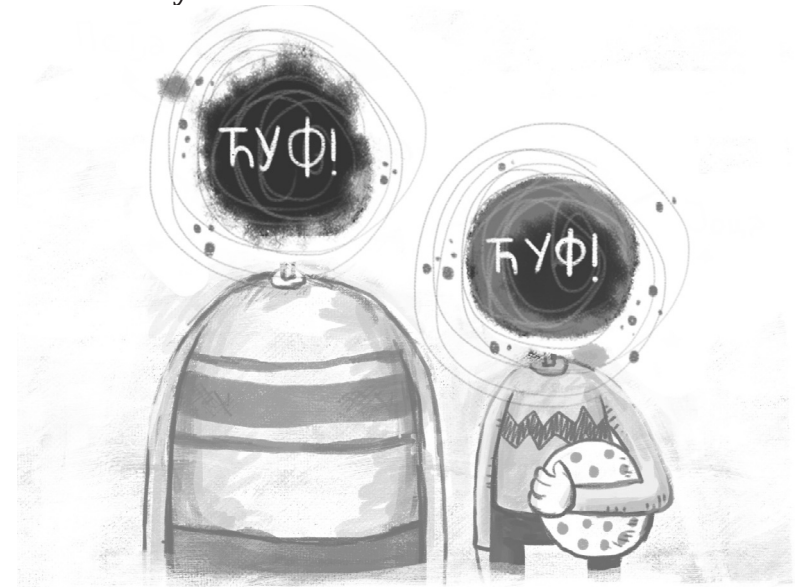
„Кад будем причао Пећи и Јоци, неће ми веровати”, прошапутао је дечак.

И тек што је поменуо имена својих другова, Пеђа и Јоца су се појавили пред њим.

„Откуд ви?” – запањено се Никола. Пеђа и Јоца су збуњено слегнули раменима. И сами су били у чуду.

„Хајде, разлаз! Ово је моја планета!” – подвикнуо им је Никола. „Док кажем *ћуфѿа* да вас више не видим! Јасно?”

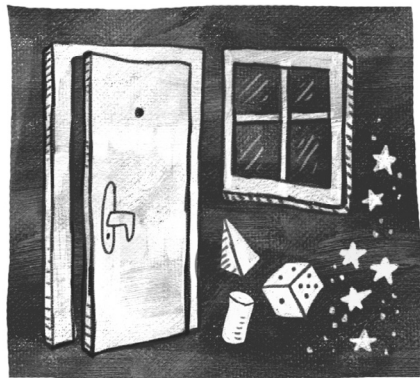
Тако је и било! *Ћуф, ћуф...* – и Пеђа и Јоца су нестали. Нису стигли ни реч да изговоре. Никола се задовољно осмехнуо.

„Тако им и треба, кад су ме јуче избацили из фудбалског тима!”

Истина, Никола је погрешио, дао је аутогол. Али то се дешава и много искуснијим фудбалерима од њега, зар не? Пеђа и Јоца су га најпре извређали пред осталим играчима, а онда су га отерали са терена. Е, па, нек сад мало они виде како то изгледа. Никола је ставио Монструма у џеп и одлучно исправио наборе на горњем делу пицаме. Сад може на миру да ужива у природним лепотама сопствене планете. Хм, одакле да крене?

Од планине? Мора? Прозора? Врата? Ма, какви! Њега занима компјутер који се налази преко целе пољане. Ето, толико је велики тај компјутер.

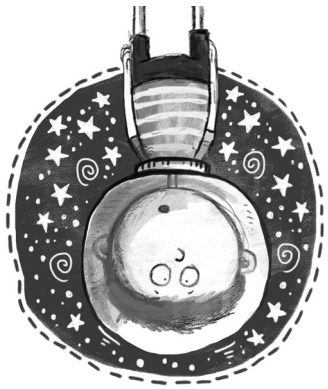

„Сад ћу да играм игрицу док ме не поједе мрак”, рекао је Никола и раздрмао прсте изнад тастатуре.

Играо је игрицу све док се није спустио мрак, а тада је мрак широм отворио уста и...

Прогутао је дечака
у два залогаја.

Никола је био збуњен. Лебдео је кроз таму, као хоботница кроз море, и покушавао да схвати шта му се то догодило.

„Ово је нека врло, врло необична планета!” – закључио је.

Дечак је све нервозније млатарао ногама и рукама. Ово му се нимало није допадало.

„Па, нисам превалио оволики пут да бих се надмудривао с мраком. Имам га довољно испод свог јоргана. Овде сам дошао због много важнијих ствари. Желим да нађем нове родитеље који ће се по цео дан играти са мном.”

Никола је раширио руке и повикао из свег гласа:

„Мама, тата, стижем вам у загрљај!”

Треће поглавље Хм, шо је нека трешка!

